

Nieuwsbrief - GZR Updates 2024-6

Nummer 6, 2024

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:48](#) 19-01-2024

Schadevergoeding Wvggz, kosten rechtsbijstand cassatieprocedure.

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:1595](#) 19-03-2024

Elf jaar cel voor voormalig arts die pasgeboren dochter ernstig ziek maakte.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:3366](#) 14-03-2024

Voorzieningenrechter onvoldoende voorgelicht, verzoek inbreng nadere stukken.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:1148](#) 29-02-2024

Na ontvangst aanvullende medische informatie opnieuw deskundigenbericht.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:1195](#) 27-02-2024

Doorbreking verschoningsrecht GGZ-instelling; calamiteitenrapport moet worden verstrekt.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:1680](#) 20-02-2024

Vrijspraak onbekwame zorg Thomashuis Middenmeer, veroordeling mishandeling van bewoonster.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:888](#) 20-02-2024

Informatieplichten van zorgverzekeraars.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:745](#) 14-02-2024

Eerste fase massaschadezaak borstimplantaten. Bureau Clara Wichmann tegen Allergan. Oordeel rechtsmacht, WCAM of WAMCA, ontvankelijkheid en toepasselijk recht.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:12465](#) 29-12-2023

Wvggz. Aanvullend verzoek tijdens mondelinge behandeling tot verplichte

anticonceptie afgewezen.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:12965 04-10-2023

Prejudiciële vragen: is er een wettelijke grondslag voor een verzoek om inzage in/afschrift van dossiers van de rechtbank?

Tuchtcolleges

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle,

ECLI:NL:TGZRZWO:2024:26 23-02-2024

Tandarts laat zich onheus uit over een collega tandarts via social media en moedigt patiënten aan om klachten in te dienen. Berisping.

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch,

ECLI:NL:TGZRSHE:2024:7 08-02-2024

Huisarts schendt beroepsgeheim door Raad voor de Kinderbescherming te informeren.

Uitspraken zonder ECLI

Geschillencommissie ziekenhuizen 28-11-2023

De gevolgen van niet verschijnen ter zitting komen voor rekening en risico ziekenhuis.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd 03-01-2024

Gebrek aan samenwerking door houding van de vader.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd 15-01-2024

De jeugdprofessional mag vertrouwen op de deskundigheid van een ketenpartner.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

Perikelen bij het informeren van de Raad voor de Kinderbescherming buiten gevallen van kindermishandeling

mr. S. Koelewijn

RECHTSPRAAK

Informatieplichten van zorgverzekeraars.

Ambtshalve toetsing. Verstekzaak. De vraag die voorligt in het eindvonnis is of zorgverzekeraar Zilveren Kruis de verzekeringsvoorwaarden op de juiste wijze heeft verstrekt en of één of meer bedingen in de voorwaarden oneerlijk zijn.

Feiten

Zorgverzekeraar Zilveren Kruis vordert van zijn verzekerde de premies voor de basiszorgverzekering en de aanvullende zorgverzekering evenals betaling van het eigen risico. In een eerdere tussenuitspraak heeft de kantonrechter de zorgverzekeraar en de verzekerde in de gelegenheid gesteld om nadere uitleg te geven over de manier waarop de verzekeringsvoorwaarden zijn verstrekt en of er mogelijk sprake is van één of meer oneerlijke bedingen. Zorgverzekeraar Zilveren Kruis voert aan dat de voorwaarden op de juiste manier zijn verstrekt en dat de goedkeuring van de voorwaarden door de NZa voldoende waarborgen biedt, zodat de verzekering niet tussentijds gewijzigd kan worden. Er is volgens Zilveren Kruis geen ruimte voor de toets of er sprake is van een oneerlijk beding. De verzekerde heeft niet gereageerd en is niet verschenen.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt dat het verstrekken van de verzekeringsvoorwaarden via de website met voldoende waarborgen is omkleed, doordat de voorwaarden elk jaar ter goedkeuring moeten worden voorgelegd aan de NZa en daardoor niet tussentijds gewijzigd mogen worden. Zodoende is voldaan aan de vereisten die volgen uit de Europese rechtspraak. Het incassobeding is echter gedeeltelijk oneerlijk, omdat onvoldoende duidelijk is welke kosten de verzekerde kan verwachten als gevolg van het niet betalen van premie en andere kosten. Er is daardoor een aanzienlijke verstoring in de rechten en verplichtingen die voor beide partijen voortvloeien uit de overeenkomst. Die verstoring is in het nadeel van de verzekerde. Het incassobeding is voor wat betreft de wettelijke rente niet oneerlijk. Als gevolg hiervan moet de verzekerde de premies en het eigen risico betalen, maar worden de kosten voor zover het de onvoldoende gespecificeerde incassokosten betreffen niet in rekening

gebracht.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 20-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:888

Zaaknummer: 10524269 TB EXPL 23-2079

Rechters: L. van Berkum

Advocaten: B. Megens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eerste fase massaschadezaak borstimplantaten. Bureau Clara Wichmann tegen Allergan. Oordeel rechtsmacht, WCAM of WAMCA, ontvankelijkheid en toepasselijk recht.

Massaschadezaak borstimplantaten. Als belangenbehartiger van vrouwen die een borstimplantaat hebben of hebben gehad, vordert Bureau Clara Wichmann in een collectieve actie genormeerde schadevergoedingsbedragen van Allergan als producent van verschillende typen getextureerde borstimplantaten die op de markt zijn gebracht in de periode 1985-2019. In deze fase van de procedure vindt nog geen inhoudelijke behandeling plaats, maar neemt de rechtbank beslissingen over haar bevoegdheid, over of oud en/of nieuw collectief actierecht van toepassing is, over de ontvankelijkheid van Bureau Clara Wichmann en over welk recht van toepassing is.

Feiten

Bureau Clara Wichmann (hierna: BCW) is een stichting met als statutaire doelstelling het bevorderen van de positie van de vrouw. Allergan is een wereldwijd opererend concern dat in de periode 1985-2019 verschillende typen getextureerde borstimplantaten produceerde. BIA-ALCL is een zeldzame vorm van lymfeklierkanker. ASIA is een auto-immuunsyndroom. BCW is namens vrouwen die een borstimplantaat hebben of hebben gehad een collectieve actie gestart tegen Allergan. Volgens BCW zijn de implantaten gebrekkig omdat deze BIA-ALCL of ASIA kunnen veroorzaken en is Allergan als producent aansprakelijk op grond van de regeling productaansprakelijkheid (art. 6:185 e.v. BW) en op grond van onrechtmatige daad. BCW vordert een verklaring voor recht dat Allergan aansprakelijk is en wordt veroordeeld tot vergoeding van (door BCW genormeerde) materiële en immateriële schadebedragen, onderverdeeld in categorieën: explantatie, reconstructie, implantatie, BIA-ALCL, ASIA, angst voor het krijgen van BIA-ALCL, en voorts tot vergoeding van alle kosten van BCW die samenhangen met de collectieve actie.

In deze eerste fase van de procedure vindt nog geen inhoudelijke behandeling plaats. De rechtbank neemt beslissingen over haar bevoegdheid, over de toepasselijkheid van de WAMCA^[1] en de WCAM^[2] over de ontvankelijkheid van BCW en over het toepasselijke recht. Het betreft een uitgebreid vonnis van 29 pagina's.

Oordeel – bevoegdheid rechtbank (r.o. 5.1-5.38)

BCW dagvaardt acht verschillende vennootschappen van het Allergan-concern. Twee zijn gevestigd in Nederland, twee in Ierland, twee in de Verenigde Staten, een in het Verenigd Koninkrijk en een in Costa Rica. BCW bepleit een universele bevoegdheid van de Nederlandse rechter, maar daar gaat de rechtbank niet in mee.

De vraag naar de rechtsmacht van de Nederlandse rechter beantwoordt de rechtbank aan de hand van de Brussel I bis-Verordening en het Rv. Ondanks deze twee verschillende regelingen is het relevante toetsingskader steeds hetzelfde, aldus de rechtbank. De bevoegdheidsregels uit het Rv zijn namelijk op de regels uit de Brussel I bis-Verordening gebaseerd en bij de uitleg daarvan moet steeds aansluiting worden gezocht bij de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de Brussel I bis-Verordening. Toepassing van de bevoegdheidsregels leidt de rechtbank tot de conclusie dat ten aanzien van alle gedaagden, de rechtbank internationaal en relatief bevoegd is voor de vorderingen die BCW heeft ingesteld voor vrouwen die hun implantatie in Nederland hebben gehad.

Oordeel – toepasselijkheid WCAM/WAMCA (r.o. 5.39-5.50)

De rechtbank beoordeelt vervolgens welk wettelijk regime van toepassing is op de collectieve vorderingen. Onder de WAMCA is het mogelijk om in een collectieve actie schadevergoeding te vorderen, onder de WCAM is daarvoor een aparte vervolprocedure nodig. Kijkend naar de wetsgeschiedenis en de regeling productaansprakelijkheid, komt de rechtbank tot de conclusie dat de vorderingen van BCW deels vallen onder het toepassingsbereik van de WCAM en deels onder het toepassingsbereik van de WAMCA. De rechtbank knoopt daartoe aan bij de uitleg van het begrip 'schadeveroorzakende gebeurtenis', die voor beide grondslagen (productaansprakelijkheid en onrechtmatige daad) het moment van het in het verkeer brengen is. Het nalaten te waarschuwen voor risico's merkt het overgangsrecht niet aan als zelfstandige schadeveroorzakende gebeurtenis, aldus de rechtbank. De slotsom van de rechtbank is dat de WCAM geldt voor vorderingen die betrekking hebben op implantaten die vóór 15 november 2016 in de Europese Economische Ruimte (EER) zijn geïmporteerd. Voor de vorderingen die betrekking hebben op implantaten die zijn geïmporteerd op of na 15 november 2016, geldt de WAMCA.

Oordeel – ontvankelijkheid BCW (r.o. 5.51-5.104)

Zowel onder de WCAM als onder de WAMCA moet worden beoordeeld of een belangenorganisatie ontvankelijk is in haar vorderingen. De rechtbank stelt vast dat onder de WCAM niet méér of strengere ontvankelijkheidseisen gelden dan onder de WAMCA. De rechtbank toetst daarom aan de WAMCA-vereisten. Die zijn opgenomen in artikel 1018c lid 5 onder a, b en c Rv. Artikel 1018c lid 5 onder a Rv is slechts een verwijzingsbepaling en toetsing aan die bepaling betekent toetsing aan de in artikel 3:305a leden 1 tot en met 3 BW gestelde vereisten. Zowel onder de WCAM als onder de WAMCA moet dus aan het statutenvereiste, het gelijksoortigheidsvereiste, het overlegvereiste en het waarborgvereiste worden getoetst, aldus de rechtbank, en moet worden beoordeeld of met een collectieve actie een efficiënte en effectieve rechtsbescherming ten behoeve van de belanghebbenden kan worden bevorderd. Dit komt neer op een maar liefst veertienvoudige toets en de rechtbank werkt één voor één de verschillende vereisten af. Bij het gelijksoortigheidsvereiste en het financierings-/zeggenschapsvereiste (als onderdeel van het waarborgvereiste) staat de rechtbank wat langer stil. Alleen op het vereiste dat niet summierlijk van de ondeugdelijkheid van de collectieve vordering blijkt, strandt een deel van de vorderingen van BCW, te weten op de in Nederland gevestigde gedaagden voor vrouwen die hun implantatie buiten Nederland hebben gehad. Aan alle andere vereisten voldoet BCW.

De conclusie is dat BCW ontvankelijk is in de vorderingen die hij heeft ingesteld ten behoeve van de vrouwen die hun implantatie in Nederland hebben gehad en dat BCW niet-ontvankelijk is in de vorderingen van de vrouwen die hun implantatie buiten Nederland hebben gehad. Dat geldt zowel voor de vorderingen die onder WAMCA vallen als voor die onder de WCAM vallen.

Oordeel – toepasselijk recht (r.o. 5.105-5.106)

Aan de hand van artikel 28 lid 1 Rome II-verordening en artikel 4 aanhef en onder b Haags Productaansprakelijkheidverdrag (HPV) oordeelt de rechtbank over het toepasselijke recht. Onder het schade-berokkenende feit in de zin van het HPV wordt verstaan de gebeurtenis waardoor het product op de persoon of de zaken van de benadeelde een schadelijke uitwerking heeft of begint te krijgen. In deze zaak is dit feit de implantatie, aldus de rechtbank.

Nederlands recht is van toepassing en daar zijn partijen het ook over eens.

Oordeel – nauw omschreven groep WAMCA

De rechtbank bepaalt dat tot de nauw omschreven groep personen wier belangen in deze collectieve vordering door BCW worden behartigd (art. 1018e lid 2 Rv), behoren: alle personen die in Nederland een behandeling hebben gehad ter plaatsing (implantatie) van implantaten die na 15 november 2016 in het verkeer zijn gebracht.

Oordeel – vervolg

De rechtbank wijst BCW aan als exclusieve belangenbehartiger (art. 1018e Rv). In de WAMCA-procedure moeten na die aanwijzing een aantal voorschriften worden gevolgd, waarna pas de inhoudelijke behandeling aanvangt (art. 1018f en 1018g Rv). Partijen krijgen de gelegenheid zich over de opt-in/opt-out (art. 1018f lid 5 Rv) bij akte uit te laten. De procedure onder het oude WCAM-recht houdt de rechtbank zolang aan.

Het verzoek van Allergan om tegen het ontvankelijkheidsoordeel in dit vonnis tussentijds hoger beroep in te stellen, wijst de rechtbank af.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Derde Boek, titel 14a, Rv (art. 1018b tot en met 1018n Rv), ook wel bekend als de Wet afwikkeling massaschade in collectieve actie, WAMCA.

[2] De wettelijke regeling voor collectieve acties inzake massaschade was tot 1 januari 2020 geregeld in artikel 3:305a BW (oud), en was gebaseerd op de Wet collectieve afwikkeling massaschade, WCAM.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 14-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:745

Zaaknummer: 726782

Rechters: J.W. Bockwinkel, H.J. Schaberg en T.T. Hylkema

Advocaten: E.J. Zippro en P.L. Reeskamp

Wetsartikelen: 3:305a t/m d BW, 6:162 BW, 6:185 e.v. BW, 6:119a Ow NBW, 2 Rv, 6 Rv, 7 Rv, 22 Rv, 99 Rv, 337 Rv, 843a Rv, 1018b e.v. Rv, 4 Brussel I bis-verordening, 7 Brussel I bis-verordening, 8 Brussel I bis-verordening, 28 Rome II-verordening en 4 Haags Productaansprakelijkheidverdrag

RECHTSPRAAK

Vrijspraak onbekwame zorg Thomashuis Middenmeer, veroordeling mishandeling van bewoonster.

De rechtbank Noord-Holland heeft een 60-jarige man en een 59-jarige vrouw vrijgesproken van het ongeschoold en onbekwaam hulp verlenen aan een groep geestelijk gehandicapten in het Thomashuis in Middenmeer van 2011 tot 2017. Wel krijgt de vrouw een voorwaardelijke gevangenisstraf van twee weken opgelegd voor de mishandeling van een bewoonster.

Feiten

Het verdachte echtpaar runde van 2011 tot september 2017 het Thomashuis in Middenmeer. Een Thomashuis is een kleinschalige woonvoorziening voor mensen met een verstandelijke beperking, waar de bewoners en zorgverleners op een zo gewoon mogelijke manier met elkaar samenwonen. Het stel woonde in het Thomashuis met hun verstandelijk gehandicapte dochter en acht andere bewoners. Zij deden de boodschappen, zorgden voor het ontbijt en het avondeten en ondersteunden de bewoners bij het opstaan, wassen, aankleden, eten en allerlei andere dagelijkse activiteiten waarin de bewoners niet zelfredzaam waren. Ook verzorgden zij dagbesteding, zoals zwemmen en paardrijden. Overdag werden zij hierbij ondersteund door personeel dat niet in het Thomashuis woonde.

Na een intern onderzoek in opdracht van de Inspectie voor de Gezondheidszorg en Jeugd, zijn verdachten op non-actief gesteld. De bewoners zouden behandeld of gestraft zijn op een manier die niet paste bij hun individuele behoefte en kwetsbaarheid. De vrouwelijke verdachte zou daarnaast in een periode van ruim twee jaar een bewoonster meermalen hebben mishandeld, door haar bij de kin te pakken, door water over haar heen te gooien en door tegen haar wil een tampon bij haar in te brengen.

Volgens het Openbaar Ministerie heeft het stel ongeschoold en onbekwaam handelingen verricht in de individuele gezondheidszorg op basis van de Wet BIG (Wet beroepen in de individuele gezondheidszorg). Hierdoor zijn de bewoners geschaad. De wet BIG verstaat

onder individuele gezondheidszorg het volgende: naast handelingen op het gebied van de geneeskunst, alle verrichtingen die rechtstreeks betrekking hebben op een persoon en ertoe strekken diens gezondheid te bevorderen of te bewaken.

Oordeel

De rechtbank spreekt de verdachten vrij, omdat de handelingen die aan hen ten laste waren gelegd, geen handelingen zijn op het gebied van de individuele gezondheidszorg volgens de Wet BIG. De zorg had meer het karakter van verzorging en was bovendien niet rechtstreeks gericht op het bevorderen of bewaken van de gezondheid van de bewoners. Nu het Openbaar Ministerie de strafbare feiten baseert op de Wet BIG, kunnen de verdachten hiervoor niet worden veroordeeld.

Wel wordt de vrouw veroordeeld voor mishandeling van een bewoonster. Het Thomashuis was het thuis van de bewoonster en bij uitstek een plek waar zij zich veilig moest kunnen voelen. De verdachte was verantwoordelijk voor de veiligheid, zorg en begeleiding van de bewoonster. Zij is in deze verantwoordelijkheid tekortgeschoten en heeft met haar handelen inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit van de bewoonster. Door haar verstandelijke beperking kon de bewoonster zich niet goed verstaanbaar maken en zich daardoor niet verweren en niemand over de mishandelingen vertellen.

De rechtbank rekent het de verdachte aan dat zij op zitting geen blijk van de laakbaarheid van haar eigen handelen heeft gegeven. Daarentegen houdt de rechtbank er ook rekening mee dat de behandeling van haar zaak lang op zich heeft laten wachten. Een voorwaardelijke gevangenisstraf van twee weken met een proeftijd van twee jaar vindt de rechtbank passend en geboden. Daarnaast moet zij de bewoonster een vergoeding van € 1.000 betalen voor immateriële schade en de proceskosten.

Aanvulling redactie

Zowel de verdachte alsook de officier van justitie heeft hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de rechtbank. Volgens de persvoorlichter van het Openbaar Ministerie kan de officier van justitie zich niet vinden in de uitleg die de rechtbank geeft van het begrip 'individuele gezondheidszorg'. In de visie van het Openbaar Ministerie vat de rechtbank dit begrip te beperkt op, waardoor tot een vrijspraak is gekomen. Het gevolg hiervan is dat grote groepen zeer kwetsbare personen niet door het strafrecht worden beschermd tegen misstanden zoals hier aan de orde zijn geweest. Het is van belang dat een hogere rechter zich buigt over deze kwestie, temeer daar er nog ten minste één zaak als deze elders in het land speelt, te weten in Noord-Nederland, en ook in die zaak de uitleg van het begrip 'individuele gezondheidszorg' en rol speelt, aldus de persvoorlichter.

mr. J.W. Bosman

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 20-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:1680

Zaaknummer: 15.083154.21

Rechters: C.W.M. Giesen, C.H. van de Jonge Ellemeet en S. van Excel

Advocaten: J.A. van der Lem

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Prejudiciële vragen: is er een wettelijke grondslag voor een verzoek om inzage in/afschrift van dossiers van de rechtbank?

Een meerderjarige persoon vraagt om afschrift van alle stukken uit de dossiers met betrekking tot de procedures die over hem hebben plaatsgevonden toen hij minderjarig was. Hoe moeten gerechten met dergelijke verzoeken omgaan?

Feiten

Verzoeker verzoekt de rechtbank om een afschrift van alle stukken uit de dossiers met betrekking tot de procedures die over hem hebben plaatsgevonden toen hij minderjarig was. Hij onderbouwt dit verzoek als volgt: 'Graag zou ik alle dossiers thuis gestuurd willen hebben omdat ik nog elke dag vecht tegen mijn verleden. Ik kan aan niemand vragen: "Wat is er gebeurd?" "Hoe zit het?". Dat doet mij elke dag veel verdriet en pijn. Ik wil het door het lezen van alle dossiers van vroeger een plek geven.'

Oordeel

Gerechten ontvangen geregeld verzoeken tot inzage/afgifte van dossierstukken van (reeds lang) afgeronde civiele (jeugd)procedures, maar ook van afgeronde procedures die betrekking hebben op ouderlijk gezag en/of een contactregeling. Binnen de gerechten wordt geworsteld met de vragen op welke wijze inzage/afgifte plaatsvindt en hoe (privacy)belangen van alle belanghebbenden hierbij dienen te worden afgewogen in het familie- en jeugdrecht. Is er een (rechtstreekse) wettelijke basis voor inzage/afschrift van stukken uit een dossier (anders dan vonnissen, arresten en beschikkingen) na afloop van een procedure? Zo nee, kan artikel 29, 290, 811 en/of 843a Rv al dan niet analoog worden toegepast? Als er een wettelijke basis is, hebben verzoekers die tijdens de procedure weliswaar belanghebbend waren, maar niet processueel bekwaam, dan ook recht op inzage/afgifte? Kan bij deze verzoeken een parallel kan worden getrokken met artikel 5.1, tweede lid, onderdeel e en vijfde lid, WOO (ook genoemd in art. 811 Rv) op grond waarvan inzage en afschrift van stukken van de Raad, officier

van justitie of deskundigen kan worden geweigerd?

De rechtbank overweegt verder dat hierbij ook interessant is de vraag in hoeverre hierbij de uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) over afstamming kunnen worden betrokken. In veel van deze uitspraken staat het recht op informatie over de eigen (biologische) afstamming centraal. Dat is een fundamenteel recht dat wordt beschermd door onder meer artikel 8 EVRM als onderdeel van het recht op bescherming van het privéleven.

Prejudiciële vragen

Is er een (rechtstreekse) wettelijke basis voor inzage/afschrift van stukken uit een dossier (anders dan vonnissen, arresten en beschikkingen) na afloop van een procedure?

Indien de vorige vraag ontkennend wordt beantwoord, kan een van de in het lichaam van deze uitspraak genoemde artikelen in dat geval dan analoog worden toegepast?

- a. Als er een wettelijke basis is – al dan niet naar analogie – voor inzage/afschrift van dossierstukken na afloop van een procedure, hebben minderjarigen die tijdens de procedure weliswaar belanghebbend waren, maar niet processueel bekwaam vanwege hun minderjarigheid, dan ook recht op inzage/afgifte zodra zij meerderjarig zijn geworden?
- b. Heeft een recht op inzage van een belanghebbende na afloop van een procedure betrekking op alle informatie uit het dossier of moet bepaalde informatie worden verwijderd, zoals informatie die betrekking heeft op ouders of andere gezinsleden zoals broers en zussen?
- c. Is het doel van de aanvraag nog van belang (bijvoorbeeld voor een verwerkingsproces of voor het doen van een schadevergoedingsverzoek)?
- d. Moet wellicht onderscheid gemaakt worden tussen procedures die de destijds minderjarige zelf betroffen (bijvoorbeeld de ondertoezichtstelling) en procedures die tussen de ouders onderling dan wel tussen (een van) hen en de jeugdzorginstantie werden gevoerd?
- e. Dient bij de beoordeling van verzoeken tot inzage eventueel een parallel te worden getrokken met artikel 5.1, tweede lid, onderdeel e, en vijfde lid WOO? En, zo ja, op welke wijze?
- f. In hoeverre speelt artikel 8 EVRM bij de beoordeling van verzoeken tot inzage een rol?

Verzoeker wordt in de gelegenheid gesteld om eerst op deze vragen te reageren, alvorens deze

vragen aan de Hoge Raad worden voorgelegd.

mr. E. Lam

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 04-10-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:12965

Zaaknummer: C/10/219467 / J2 RK 04-611 C/10/242164/ J2 RK 05-714, C/10/263740 / J2 RK 06-655
C/10/287870 / J2 RK 07-866 en C/10/311612 / J2 RK 08-1006 C/10/316199 / F2 RK 08-2557

Rechters: A.A.J. de Nijs

Wetsartikelen: 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Na ontvangst aanvullende medische informatie opnieuw deskundigenbericht.

Voorlopig deskundigenbericht. Volgens een vrouw is bij haar maagverkleining in het Slotervaartziekenhuis een fout gemaakt, maar volgens de door de rechtbank bevolen deskundige is gehandeld conform de professionele standaard. Na het deskundigenbericht ontvangt de vrouw de missende informatie uit haar patiëntendossier. Zij verzoekt de rechtbank nogmaals een deskundigenbericht te bevelen met benoeming van dezelfde deskundige. Het verzoek voldoet aan de wettelijke vereisten en de rechtbank wijst het verzoek toe. Aan de deskundige wordt gevraagd of de nieuwe medische informatie iets verandert aan het eerder uitgebrachte rapport.

Feiten

Een vrouw ondergaat in 2013 in het Slotervaartziekenhuis een maagverkleining. Na drie dagen volgt ontslag, maar vrijwel direct vindt een heropname plaats en volgt een tweede operatie, waarbij de chirurg onder meer een drain en een stent plaatst. Drie weken later ontslaat het ziekenhuis de vrouw op eigen verzoek. Daags daarna wordt de vrouw in een ander ziekenhuis opgenomen in verband met aanhoudende klachten.

De vrouw stelt in 2016 het Slotervaart aansprakelijk en na het faillissement ook de chirurg in 2018. Zij vraagt haar patiëntendossier op bij het Slotervaartziekenhuis. In de ontvangen medische informatie ontbreekt in ieder geval de medische decursus.

In 2021 beveelt de rechtbank een voorlopig deskundigenbericht door gastro-intestinaal chirurg prof. dr. Van Goor, volgens wie de postoperatieve behandeling in overeenstemming met de professionele standaard is uitgevoerd. Wel noemt de deskundige twee kritiekpunten, over het voedings- en over het drainbeleid.

In 2022 ontvangt de vrouw alsnog, onder meer, de medische decursus van het UMC Utrecht, het ziekenhuis dat na het faillissement van het Slotervaart haar medisch dossier bewaart.

Thans verzoekt de vrouw de rechtbank nogmaals een deskundigenbericht te bevelen en opnieuw prof. dr. Van Goor te benoemen. Aan haar verzoek legt zij ten grondslag dat de chirurg en/of het Slotervaart onrechtmatig hebben gehandeld in de postoperatieve fase. Omdat het medisch dossier op het moment van het vorige deskundigenbericht niet compleet was, heeft de deskundige niet goed kunnen toetsen of de postoperatieve behandeling in overeenstemming was met de professionele standaard, aldus de vrouw.

Volgens Centramed, de verzekeraar van zowel het Slotervaart als de chirurg, geven het deskundigenrapport en de aanvullende medische informatie geen aanleiding tot het stellen van nadere vragen aan de deskundige, maar tegen het bevelen van een deskundigenbericht verzet hij zich niet.

Oordeel

De rechtbank is er kort over: het verzoek voldoet aan de wettelijke vereisten van artikel 202 Rv en er zijn geen afwijzingsgronden. Het verzoek is dus toewijsbaar.

De rechtbank ziet geen aanleiding af te wijken van het wettelijk uitgangspunt dat het voorschot op de kosten van de deskundige door de verzoekende partij wordt gedeponneerd. Partijen zijn het verder eens over Van Goor en over de te stellen vragen. Dit zijn de vragen:

– Geeft het dossier zoals het er nu ligt aanleiding om uw antwoorden op de vragen 4 en 5 in uw eerdere deskundigenrapport aan te passen, in het bijzonder met betrekking tot het voedings- en drainbeleid?

– Zo ja, welke aanpassingen?

De rechtbank overweegt ambtshalve dat nu het deskundigenonderzoek een medisch onderzoek is waarvoor geen geneeskundige behandelingsovereenkomst bestaat, de vrouw het inzage- en blokkeringsrecht heeft als bedoeld in artikel 7:464 lid 2 sub b BW, en beveelt het deskundigenonderzoek.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 29-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:1148

Zaaknummer: C/13/741053 / HA RK 23-325

Rechters: H.J. Schaberg

Advocaten: J.A.C. Bruin en M.S.E. van Beurden

Wetsartikelen: 202 Rv, 195 Rv, 199 Rv, 205 Rv en 7:464 BW

RECHTSPRAAK

De gevolgen van niet verschijnen ter zitting komen voor rekening en risico ziekenhuis.

Na een standscorrectie is het rechterbeen te ver over-gecorrigeerd, met klachten tot gevolg. De commissie oordeelt dat het ziekenhuis tekort is geschoten en kent een immateriële schadevergoeding toe van € 6.000.

Feiten

Een patiënte stelt zich op het standpunt dat een standscorrectie van haar rechterbeen niet goed is uitgevoerd. Na de operatie had zij zoveel pijn dat zij de arts vroeg een hersteloperatie te verrichten. Dit arts weigerde dit echter, en verwees haar naar een orthopedisch schoenmaker voor zooltjes om de stand te corrigeren. Patiënte heeft vervolgens een second opinion laten uitvoeren. Vanwege de te korte tijd na de eerste operatie werd een hersteloperatie in eerste instantie afgeraden. Toen patiënte aangaf door de pijn niet te kunnen functioneren, is de hersteloperatie toch uitgevoerd. De hersteloperatie heeft geleid tot een langdurig en pijnlijk revalidatietraject, maar ook tot het beoogde resultaat. Het ziekenhuis heeft schriftelijk verweer gevoerd en heeft op basis van een vergelijking van de foto's voor en na de operatie geconcludeerd dat een correctie van 10 graden was verkregen, zoals ook de bedoeling was van de standscorrectie. Het ziekenhuis is niet ter zitting verschenen om diens standpunt nader toe te lichten.

Oordeel

De commissie acht het niet aannemelijk dat een correctie waarbij het been te veel in een X-stand is komen te staan de bedoeling was. Dit wordt ook door patiënte beaamd, het blijkt niet uit het dossier, is niet onderbouwd en is in zijn algemeenheid niet zonder meer als een begrijpelijke medische keuze aan te merken. De commissie oordeelt dan ook dat het ziekenhuis onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is geweest van een zorgvuldig uitgevoerde operatie. Ook is de commissie van oordeel dat sprake is geweest van een onzorgvuldig na-traject van de operatie waarin patiënte herhaaldelijk heeft te kennen gegeven veel pijn te ervaren. Alhoewel begrijpelijk is dat in eerste instantie wordt bekeken hoe de

situatie zich ontwikkelt en het kort na de operatie te snel was om een heroperatie uit te voeren, had de arts – zeker bij de controle 7,5 maanden na de operatie – moeten constateren dat de klachten ernstig waren, niet overgingen en niet te verhelpen waren met een zoeltje. Er was sprake van symptoombestrijding, waarbij het daadwerkelijke probleem buiten beschouwing bleef. Bovendien oordeelt de commissie dat omtrent het gehele traject van de operatie onvoldoende is vastgelegd. Er ontbreekt (operatie)documentatie, een verslag van het indicatiegesprek, voorlichting en er is geen vervolgtraject besproken. Doordat het ziekenhuis niet ter zitting is verschenen, heeft de commissie hierover geen vragen kunnen stellen. Dat de commissie hierdoor wellicht geen volledig beeld van de situatie heeft gekregen komt voor rekening en risico van het ziekenhuis. De commissie oordeelt dan ook dat onzorgvuldig is gehandeld en verklaart de klacht gegrond. De commissie is van oordeel dat het verzoek tot toekenning wat betreft de materiële schadevergoeding onvoldoende is onderbouwd zodat dit verzoek wordt afgewezen. Wat betreft de immateriële schade door met name pijn en herhaald langdurige revalidatie overweegt de commissie dat patiënte, naar alle waarschijnlijkheid, bij een juiste behandeling gedurende een (veel) kortere periode en in mindere mate pijn zou hebben geleden. Bovendien was in dat geval een hersteloperatie niet nodig geweest. De commissie stelt het bedrag van de vergoeding van immateriële schade naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid vast op € 6.000 en wijst de gevorderde schadevergoeding voor het overige af.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 28-11-2023

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Doorbreking verschoningsrecht GGZ-instelling; calamiteitenrapport moet worden verstrekt.

De rechtbank Amsterdam heeft het beklag van een GGZ-instelling tegen uitlevering van het calamiteitenrapport ongegrond verklaard. Het calamiteitenrapport valt weliswaar onder het verschoningsrecht. Er is echter sprake van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat het verschoningsrecht dient te worden doorbroken.

Feiten

De rechtbank Amsterdam heeft op 27 februari 2024 beslist tot ongegrondverklaring van het klaagschrift van een GGZ-instelling dat ertoe strekte kennisneming van het calamiteitenrapport door het Openbaar Ministerie te voorkomen. Het calamiteitenrapport was opgesteld naar aanleiding van het overlijden van een patiënt en zijn echtgenote. De patiënt had zijn echtgenote en zichzelf om het leven gebracht. In de aanloop naar deze gebeurtenis had patiënt signalen afgegeven dat het niet goed met hem ging. Desondanks werd hij niet opgenomen. Het strafrechtelijk onderzoek richt zich op de vraag of (hulpverleners binnen) de instelling een strafrechtelijk verwijt kan worden gemaakt vanwege mogelijk tekortschietende zorgverlening.

Klager beroept zich op het verschoningsrecht. Volgens klager is er – kort gezegd – geen sprake van een uitzonderlijke situatie die een doorbreking van het verschoningsrecht rechtvaardigt. Bovendien kan de verzochte informatie ook op andere wijze worden verkregen, bijvoorbeeld via het horen van getuigen.

Volgens het Openbaar Ministerie is wel degelijk sprake van een uitzonderlijke situatie. Er is immers sprake van een verdenking van ernstige feiten en het rapport is noodzakelijk voor het onderzoek naar de rol van de betrokken zorgverlener(s).

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat het rapport dient te worden verstrekt. De rechtbank betreft in haar

oordeel het feit dat de nabestaande toestemming heeft gegeven tot inzage in de medische gegevens van haar vader, dat verstrekking van het calamiteitenrapport een minder vergaande inbreuk is dan verstrekking van het volledige medische dossier van patiënt, dat het rapport relevante informatie bevat en dat deze informatie niet op andere wijze kan worden verkregen.

Er is op 13 maart 2024 cassatieberoep ingesteld tegen de beslissing van de rechtbank.

mr. J.W. Bosman

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 27-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:1195

Zaaknummer: 23025586

Rechters: C.M. Degenaar

Advocaten: R.J. van Eenennaam, D. Bode en K.M.A. van der Heijden

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Elf jaar cel voor voormalig arts die pasgeboren dochter ernstig ziek maakte.

Een voormalig arts is veroordeeld tot een gevangenisstraf van elf jaar. De vrouw probeerde in juni 2020 haar eigen, prematuur geboren baby te doden door haar afgekolfdde moedermelk te verdunnen en er diarreeremmer aan toe te voegen.

Feiten

Loperamide

Het dochttertje van de verdachte wordt in april 2020 na 28 weken zwangerschap geboren. Het meisje blijkt last te hebben van hartritmestoornissen en groei- en ademhalingsproblemen. Omdat artsen geen verklaring kunnen vinden voor deze gezondheidsproblemen, wordt ook de moedermelk van de vrouw onderzocht. Verpleegkundigen hadden al eerder aangegeven dat de melk er waterig uitzag. Bij het onderzoek wordt een hoge concentratie loperamide (diarreeremmer) geconstateerd. Dit wordt gemeld aan de ouders en Veilig Thuis, die daarop de politie inschakelt. Vermoed wordt dat de vrouw de moedermelk zelf van buitenaf verdunt en er loperamide aan toevoegt.

De vrouw heeft altijd ontkend dat zij de moedermelk zelf manipuleerde. Volgens haar nam ze de loperamide zelf in omdat ze door een auto-immuunziekte last had van diarree. Op die manier zou het in de melk terecht zijn gekomen. Maar daar gaat de rechtbank niet in mee. Volgens één van de deskundigen kan de hoeveelheid loperamide in de melk niet het gevolg zijn van het slikken van pillen. Bij één van de metingen was zoveel loperamide aangetroffen dat de vrouw daarvoor ongeveer 30.000 pillen had moeten slikken en dat is volgens de deskundigen onmogelijk. Ze had dan namelijk in coma moeten raken óf zelfs overlijden. De rechtbank is naar aanleiding van aanwijzingen in het dossier en verklaringen van deskundigen tot de overtuiging gekomen dat het niet anders kan dan dat de vrouw zelf de moedermelk van buitenaf heeft gemanipuleerd en zich zo schuldig heeft gemaakt aan poging tot moord. Zij was de spil in het geven van de borstvoeding. Ze kolfde het en bracht het ook zelf naar het

ziekenhuis waar haar dochttertje in een couveuse lag. Volgens de rechtbank nam de vrouw steeds grotere risico's. Zij moet zich in ieder geval na het beginnen van de hartritmestoornissen bij haar dochter hebben gerealiseerd dat deze veroorzaakt konden zijn door de aan de moedermelk toegevoegde loperamide en dat dit tot haar dood kon leiden.

Oordeel

Poging tot moord en voorbereidingshandelingen

Volgens de rechtbank manipuleerde de vrouw de moedermelk niet bewust om haar dochter te doden. Daarmee is bij de poging tot moord geen sprake van vol opzet, maar wel van voorwaardelijk opzet, zoals dat juridisch heet. Het pasgeboren, kwetsbare kind was ziek, maar zelfs in die omstandigheden leverde de vrouw de gemanipuleerde melk aan het ziekenhuis om aan haar dochter te geven. Ondanks dat ze wist dat het niet goed was, verhoogde ze de dosis loperamide zelfs. Daarbij komt dat de vrouw basisarts is en specialist in opleiding was. Met haar kennis heeft ze de kans op overlijden van haar dochter voor lief genomen. Bovendien heeft ze door niets te zeggen de artsen ernstig misleid. De rechtbank veroordeelt de vrouw ook voor het treffen van voorbereidingshandelingen voor de poging moord op en zware mishandeling van haar dochter.

Vrijspraak

Naar aanleiding van de gebeurtenissen rondom de dochter van de vrouw is ook naar de situatie van haar zoon gekeken. Ook hij is na een zwangerschap van 35 weken prematuur geboren en had in de periode 2016-2020 te maken met allerlei lichamelijke klachten. Zijn gezondheidssituatie verbeterde toen hij in 2020 voor een second opinion werd opgenomen in een ander ziekenhuis. De officier van justitie is ervan overtuigd dat de vrouw zich bij de zoon schuldig heeft gemaakt aan zware mishandeling door onjuiste of onvolledige medische informatie aan de artsen door te geven. Maar de rechtbank heeft dit uit het medische dossier niet kunnen vaststellen. Daarnaast hebben artsen in het ziekenhuis ook bepaalde klachten geconstateerd, waarop het beleid is aangepast en medische handelingen zijn uitgevoerd. De rechtbank stelt wel vast dat de vrouw een zelfbepalende, voortdurend kritische en sturende houding had richting de artsen, maar kan niet vaststellen dat dit leidde tot onnodig medisch ingrijpen. Er is bij de zoon geen verdunde voeding en loperamide aangetroffen. Het gegeven dat de rechtbank tot een bewezenverklaring komt bij de feiten die zij pleegde bij haar dochter, is onvoldoende om aan te nemen dat ze ook strafbaar handelde bij haar zoon.

Volledig toerekeningsvatbaar

De vrouw heeft verklaard dat ze vlak na de geboorte van haar dochttertje in een postnatale

psychose verkeerde en niet precies wist wat ze deed. Na uitgebreid onderzoek hebben deskundigen geen stoornis bij de vrouw vast kunnen stellen. Dit geldt ook voor het zogenoemde Münchhausen-by-proxysyndroom, een vorm van kindermishandeling waarbij een ouder een kind opzettelijk ziek maakt. Omdat bij de vrouw geen stoornissen zijn vastgesteld, acht de rechtbank de vrouw volledig toerekeningsvatbaar.

Straf

Volgens de rechtbank is in deze zaak sprake van één van de meest ernstige vormen van geweld tegen een kind. Daarnaast heeft ze de artsen ernstig misleid door zichzelf voor te doen als een bezorgde moeder, waarmee ze hen op het verkeerde been zette. De rechtbank veroordeelt de vrouw tot een gevangenisstraf van elf jaar voor de poging tot moord op haar dochter en de bijbehorende getroffen voorbereidingshandelingen. De officier eiste deze straf voor alle tenlastegelegde feiten, dus plus de zware mishandeling van haar zoon. Maar daar spreekt de rechtbank haar dus van vrij. Daarnaast moet ze een schadevergoeding van € 10.000 betalen aan haar dochter. De vrouw mocht haar proces in vrijheid afwachten, maar nu bovengenoemde feiten bewezen zijn, vindt de rechtbank dat de veiligheid van de samenleving, en in het bijzonder die van de kinderen, zwaarder moet wegen. Dit betekent dat de vrouw direct weer vast komt te zitten.

mr. J.W. Bosman

Deze tekst is gebaseerd op de samenvatting op Rechtspraak.nl

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 19-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:1595

Zaaknummer: 16.019290.21 (P)

Rechters: L.E. Verschoor-Bergsma, E.A.A. van Kalveen en S.D. Groen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Schadevergoeding Wvggz, kosten rechtsbijstand cassatieprocedure.

Voor cassatie in machtigingsprocedure verleende toevoeging ingetrokken. Deze procedure ziet op de schadevergoeding wegens de kosten voor cassatieadvocaat in de machtigingszaak (art. 10:12 Wvggz). Hoge Raad verwerpt het cassatieberoep van de Staat.

Feiten

In de kern ziet dit arrest op de vergoeding van de kosten van rechtsbijstand ten aanzien van een cassatieberoep. In dit geval ging het om cassatie tegen een beschikking van de rechtbank waarin ten aanzien van betrokkene een machtiging was verleend tot voortzetting van de crisismaatregel op grond van de Wvggz. De cassatieadvocaat heeft op basis van een toevoeging cassatie ingesteld.

De Hoge Raad heeft de beschikking van de rechtbank vernietigd en na terugverwijzing heeft de rechtbank het oorspronkelijke verzoek tot voortzetting van de crisismaatregel afgewezen. De raad voor rechtsbijstand heeft vervolgens de toevoeging voor de cassatieprocedure ingetrokken op grond van artikel 34g lid 1 aanhef en onder a Wet op de rechtsbijstand.

Betrokkene heeft om een schadevergoeding verzocht voor de kosten van de cassatieadvocaat op grond van artikel 10:12 lid 3 Wvggz en op basis van het feit dat de rechtbank de wet niet in acht heeft genomen. De rechtbank heeft het verzoek om schadevergoeding afgewezen, het hof heeft het verzoek toewezen.

De Staat gaat in cassatie en klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de kosten van betrokkene voor de rechtsbijstand in (eerdere) cassatie kosten zijn ter vaststelling van schade en aansprakelijkheid in de zin van artikel 6:96 lid 2 BW. Daarnaast klaagt de Staat over het oordeel van het hof dat de vergoeding van de advocaatkosten niet forfaitair kan plaatsvinden en dat het hof heeft miskend dat wanneer de cassatieprocedure is gevoerd op toevoegingsbasis en de toevoeging vervolgens achteraf wordt ingetrokken, de kosten voor de cassatieadvocaat niet vallen onder een naar billijkheid vast te stellen schadevergoeding als

bedoeld in artikel 10:12 Wvggz.

Oordeel

De Hoge Raad zet eerst uiteen wat de uitgangspunten zijn van de Wvggz inzake kosteloze rechtsbijstand, intrekking van een toevoeging met terugwerkende kracht en kosteloze rechtsbijstand in Wvggz-cassatieprocedures.

De Hoge Raad overweegt dat in Wvggz-zaken partijen niet plegen te verzoeken om een veroordeling in de proceskosten en de Hoge Raad ook niet ambtshalve pleegt een proceskostenveroordeling uit te spreken. Daarbij overweegt de Hoge Raad, onder verwijzing naar de wetgeschiedenis, dat het uitgangspunt is dat betrokkene in Wvggz-procedures waarbij diens vrijheid in het geding is, aanspraak heeft op kosteloze rechtsbijstand. Gelet op beide aspecten oordeelt de Hoge Raad dat de op grond van artikel 10:12 lid 3 Wvggz ten laste van de Staat naar billijkheid vast te stellen schadevergoeding niet gelijk hoeft te zijn aan de forfaitaire vergoeding die de Hoge Raad pleegt toe te wijzen bij wijze van proceskostenveroordeling in verzoekzaken. De schadevergoeding behoeft ook niet gelijk te zijn aan de hoogte van een (niet-ingetrokken) toevoeging.

Daarnaast overweegt de Hoge Raad dat in onderhavige situatie de toevoeging is ingetrokken omdat betrokkene de kosten voor rechtsbijstand kan verhalen op een derde. De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel van het hof dat betrokkene jegens de Staat recht heeft op een naar billijkheid vast te stellen schadevergoeding op de voet van artikel 10:12 lid 3 BW, met inachtneming van de dubbele redelijkheidstoets van artikel 6:96 lid 2 BW, dan ook geen blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

mr. S. Snelder

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-01-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:48

Zaaknummer: 22/03972

Rechters: M.V. Polak, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock, S.J. Schaafsma en F.R. Salomons

Advocaten: S.M. Kingma

Wetsartikelen: 10:12 lid 3 Wvggz en 34g Wet op de rechtsbijstand

RECHTSPRAAK

Wvggz. Aanvullend verzoek tijdens mondelinge behandeling tot verplichte anticonceptie afgewezen.

Behandelaar verzoekt tijdens mondelinge behandeling om anticonceptie op te nemen in de zorgmachtiging als verplichte zorg. Onvoldoende onderbouwd. Gebruik verplichte anticonceptie wordt afgewezen.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is verzocht een zorgmachtiging te verlenen ten aanzien van diverse vormen van verplichte zorg. Betrokkene lijdt aan een psychische stoornis, waarbij het psychotische toestandsbeeld wisselend bestaat uit een katatoon beeld, paranoïde en religieuze wanen, weinig eten, desorganisatie en denkstoornissen. Er zijn geen mogelijkheden voor passende zorg op vrijwillige basis.

Tijdens de mondelinge behandeling van het verzoek tot het verlenen van een zorgmachtiging heeft de behandelaar in aanvulling op verzoekschrift verzocht om verplichte anticonceptie als zorgvorm toe te wijzen. De behandelaar licht toe dat niet kan worden gesteld dat een zwangerschap een psychose zou verslechteren, maar hij denkt dat betrokkene niet in staat is om de gevolgen van een zwangerschap te overzien.

Oordeel

De rechtbank verwijst naar het arrest van de Hoge Raad van 9 december 2022 (ECLI:NL:HR:2022:1850, zie GZR-2023-0092) en overweegt dat de Hoge Raad hoge motiveringseisen heeft gesteld aan anticonceptie als verplichte zorg.

Vervolgens overweegt de rechtbank dat in onderhavige situatie onvoldoende is onderbouwd dat een zwangerschap of bevalling een aanzienlijk risico op levensgevaar of op ernstig lichamelijk letsel of ernstige psychische schade voor betrokkene meebrengt en dat het voorkomen van een zwangerschap daarom noodzakelijk is. Daarbij overweegt de rechtbank dat de mogelijkheid dat een zwangerschap de behandeling van betrokkene zou bemoeilijken

en de medicatiekeuze beïnvloedt, niet betekent dat een zwangerschap van betrokkene ertoe zal leiden dat zij niet behandeld kan worden. Dat verplichte anticonceptie naar het oordeel van de behandelaar een minder ingrijpende maatregel is omdat betrokkene dan meer vrijheden zou krijgen, doet daar naar het oordeel van de rechtbank niet aan af.

De rechtbank verleent een zorgmachtiging voor verschillende vormen van verplichte zorg, maar wijst het gebruik van verplichte anticonceptie af.

mr. S. Snelder

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-12-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:12465

Zaaknummer: C/10/666843 / FA RK 23-7361

Rechters: S. Wierink

Advocaten: S.R. Kwee

Wetsartikelen: 6:4 Wvggz

ANNOTATIE

Perikelen bij het informeren van de Raad voor de Kinderbescherming buiten gevallen van kindermishandeling***mr. S. Koelewijn*****1. Inleiding**

Schending van het beroepsgeheim is een vaak terugkerend onderwerp waarover wordt geklaagd. Dat tuchtcolleges het beroepsgeheim als een groot goed zien en streng toetsen of het in een specifiek geval geoorloofd was om het beroepsgeheim te doorbreken, blijkt ook weer uit de uitspraak van het Regionaal Tuchtcollege 's-Hertogenbosch (RTG) van 8 februari 2024. Een huisarts die op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) informatie aan de Raad verstrekke, kreeg een berisping, omdat volgens het RTG (i) geen sprake was van toestemming van de moeder voor het verstrekken van de gegevens over haar aan de Raad en (ii) de huisarts geen adequate zorgvuldigheidsafweging had gemaakt in het kader van artikel 1:240 BW. Op grond van dat artikel kunnen diegenen die een beroepsgeheim hebben, zonder toestemming van degene die het betreft aan de Raad inlichtingen verstrekken, indien dit noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de taken van de Raad.

De uitspraak bevat een aantal interessante aspecten. Allereerst de toets in het kader van de gegeven toestemming door de moeder via het informantenformulier en de reikwijdte daarvan, en daarnaast de toets in het kader van de informatieverstrekking op grond van artikel 1:240 BW. De beoordeling van het RTG roept de vraag op wanneer zorgverleners buiten gevallen van kindermishandeling wél op grond van artikel 1:240 BW informatie zouden mogen verstrekken aan de Raad, te meer nu daar in de jurisprudentie nagenoeg geen gevallen van te vinden zijn. In deze annotatie bespreek ik deze aspecten.

2. De feiten, de klacht en het verweer

In het kader van een door de rechtbank opgelegd onderzoek door de Raad ter vaststelling van de hoofdverblijfplaats van een minderjarige en de verdeling van de zorg- en opvoedtaken tussen haar gescheiden ouders, vroeg de Raad informatie op bij de huisarts van de

minderjarige. De moeder van de minderjarige (klaagster in de procedure) had via een 'informantenformulier' toestemming gegeven aan de Raad om de huisarts te benaderen voor informatie.

De huisarts (die in het verleden ook de huisarts van de moeder was) had in reactie op de vraag welke zorgen er bestonden over de minderjarige en haar opvoedingssituatie, telefonisch aan de Raad aangegeven dat zij zich vooral zorgen maakte over het gedrag van moeder. Dit in verband met haar diagnose borderline en/of haar gedrag passend bij die diagnose, de betekenis daarvan voor het welzijn van de minderjarige en de negatieve invloed van het gedrag van moeder op het contact tussen hen onderling. De moeder zou volgens de huisarts wisselvallig zijn, bijvoorbeeld wat de hulpverlening aan de minderjarige betreft. Daarnaast zou zij dwingend zijn en zou haar gedrag stress en spanning bij de minderjarige veroorzaken.

De moeder weersprak richting de Raad dat bij haar sprake zou zijn van borderline. De huisarts was al sinds 2017 niet meer haar huisarts (zij was in de afgelopen elf jaar twee keer bij deze huisarts geweest) en de informatie over borderline kwam volgens haar voort uit een foutieve test. De moeder stond ten tijde van de procedure op een wachtlijst voor een beoordeling door een psycholoog, om uit te kunnen sluiten dat zij borderline heeft.

De Raad heeft in het uiteindelijke Raadsrapport opgenomen dat er signalen naar voren zijn gekomen over een eventuele diagnose bij de moeder, maar dat het niet duidelijk is geworden of er daadwerkelijk sprake is van borderline. Deze diagnose is daarom niet een-op-een meegenomen in het advies. De rechtbank heeft naar aanleiding van het advies van de Raad (en in lijn daarmee) de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij haar vader bepaald.

De moeder diende een tuchtklacht in bij het RTG, bestaande uit het verwijt dat de huisarts (i) haar beroepsgeheim heeft geschonden, (ii) onjuiste en ongefundeerde informatie heeft verstrekt aan de Raad, terwijl zij niet meer haar behandelend huisarts was en (iii) heeft nagelaten haar op de hoogte te brengen van het informatieverzoek en/of de informatieverschaffing aan de Raad. De huisarts meende echter dat zij haar beroepsgeheim mocht schenden, in verband met de gegeven toestemming door moeder via het informantenformulier. Daarnaast zou er volgens haar, gelet op het bepaalde in artikel 1:240 BW, geen geheimhoudingsplicht gelden, nu het ging om een onderzoek door de Raad.

3. Beschouwing van het oordeel van het RTG

Het RTG bevindt klachtonderdelen 1 en 3 gegrond en klachtonderdeel 2 deels gegrond. Ik focus in deze annotatie op een bespreking van klachtonderdelen 1 en 3 die op het beroepsgeheim zien.

(i) Toestemming?

In dit geval geldt dat de huisarts als voormalig huisarts van de moeder op grond van artikel 7:457 lid 1 BW geen inlichtingen over haar (zoals eventuele diagnoses) mag verstrekken aan derden. Het beroepsgeheim mag slechts in een aantal gevallen worden doorbroken, waaronder in geval van toestemming van de patiënt.[1] Die toestemming moet echter wel een vrije keuze zijn en de patiënt moet daarvan de gevolgen kunnen overzien. Dat houdt in dat de patiënt vooraf moet zijn ingelicht over het doel, de inhoud en de mogelijke gevolgen van de informatieverstrekking. Het RTG verwijst naar de welbekende KNMG-richtlijn 'Omgaan met medische gegevens' waarin staat dat bij het geven van schriftelijke toestemming, uit de machtiging moet blijken welke informatie mag worden verstrekt, aan wie de informatie mag worden verstrekt en voor welk doel.[2]

In dit geval had de moeder een informantenformulier ondertekend waarmee zij de Raad toestemming had gegeven informatie bij de huisarts van haar dochter in te winnen. Volgens het RTG heeft moeder dan ook toestemming aan de huisarts gegeven om haar beroepsgeheim ten aanzien van de dochter te doorbreken en die gegevens te delen met de Raad, zulks met het doel om de hoofdverblijfplaats en de verdeling van de zorg- en opvoedtaken vast te stellen. Gelet op de tekst van het informantenformulier mocht de huisarts er volgens het RTG niet van uitgaan dat zij daarmee ook was ontslagen uit de verplichting tot geheimhouding ten opzichte van de moeder zelf (als voormalig patiënt van de huisarts). Moeder had immers geen machtiging ondertekend waarbij zij de huisarts toestemming gaf voor informatieverstrekking over haarzelf en/of haar eigen (oude) patiëntgegevens. Het RTG meent dat moeder ervan uit mocht gaan dat dit alleen informatie betrof over de thuissituatie, de gezondheid, het gedrag of de schoolprestaties van de dochter. Het wordt de huisarts aangerekend dat zij zich op geen enkele wijze heeft vergewist of moeder ook bedoeld had om toestemming te geven voor het verstrekken van informatie over haarzelf en of zij op de hoogte was van het doel en de inhoud van de informatie die de huisarts aan de Raad wilde verstrekken, laat staan van de mogelijke gevolgen daarvan.

Het is begrijpelijk dat het RTG in de onderhavige uitspraak eerst heeft getoetst of de moeder toestemming had gegeven, in welk geval het beroepsgeheim door de huisarts had mogen worden doorbroken. Artikel 1:240 BW is immers niet van toepassing als er toestemming is gegeven voor het verstrekken van de informatie. In dit geval stond in het door moeder ondertekende informantenformulier: *'Met de handtekening onder dit formulier geef ik aan dat ik geen bezwaar heb dat de RvdK met de volgende informanten contact opneemt en dat deze personen/instanties de RvdK informatie geven. [...] Huisarts'*. Deze toestemming is behoorlijk ruim en algemeen. Dat de moeder er gelet op de tekst van het door haar ondertekende informantenformulier, van uit mocht gaan dat de huisarts geen informatie over haarzelf zou

verstrekken, maar alleen informatie over de thuissituatie, de gezondheid, het gedrag of de schoolprestaties van haar dochter, kan mijns inziens niet uit dit (in de uitspraak beschikbare deel van het) informantenformulier worden afgeleid. Hierin staat immers alleen dat er toestemming wordt gegeven om *informatie* aan de Raad te verstrekken, maar niet geconcretiseerd is welke informatie dit zou mogen betreffen.

In een uitspraak van het RTG Den Haag van 9 januari 2018[3] was een vergelijkbare situatie aan de orde. Daarin had verweerder in de procedure, ook een huisarts, eveneens informatie over (het gedrag van) de ouders aan de Raad verstrekt, ten aanzien waarvan het RTG oordeelde dat uit de tekst van de machtiging bleek dat deze *uitsluitend* op patiëntgegevens met betrekking tot de minderjarige zag. Zoals hiervoor genoemd, kan dat in de onderhavige uitspraak van het RTG 's-Hertogenbosch mijns inziens niet uit de machtiging worden herleid. In de procedure van het RTG Den Haag was de algemene machtiging van de moeder volgens het RTG wel afdoende voor de huisarts om informatie over de minderjarige te verstrekken aan de Raad wegens vermoedens van kindermishandeling. De huisarts had naar aanleiding daarvan de Raad geïnformeerd over de klachten waarmee de minderjarige de afgelopen tijd bij de huisarts was geweest (acute buikpijn, bloedneus, knik in de neus, kneuzing aan elleboog). Het betoog van de moeder dat zij met het geven van toestemming via de machtiging alleen toestemming dacht te geven voor het verstrekken van informatie over een ingreep bij de minderjarige, ging niet op. Het RTG oordeelde dat dit de huisarts niet kon worden aangerekend: *'De tekst van de machtiging is ruim en algemeen en niet gebleken is dat verweerder meer informatie over E heeft verstrekt dan waarvan hij redelijkerwijs kon menen dat deze relevant zou kunnen zijn en dat daarvoor toestemming was gegeven'*. [4]

Kijken we naar de door de huisarts verstrekte informatie in de onderhavige procedure, dan had de huisarts zich in dit geval moeten beperken tot informatie over de minderjarige zelf en de informatie over de (eventuele) diagnose borderline bij moeder achterwege moeten laten.

(ii) Artikel 1:240 BW

Gelet op het oordeel van het RTG dat er in dit geval géén sprake was van toestemming van de moeder, wordt artikel 1:240 BW in de beoordeling betrokken. Het RTG oordeelt dat uit dit artikel niet volgt dat er geen geheimhoudingsplicht geldt in geval van een onderzoek door de Raad. Het artikel biedt wel een mogelijkheid om (ook buiten vermoedens van kindermishandeling) het beroepsgeheim te doorbreken en zonder instemming van degene die het betreft, inlichtingen te verstrekken aan de Raad als *dat noodzakelijk kan worden geacht* voor de uitoefening van de taken van de Raad. Dit betreft een meldingsrecht en geen meldingsplicht. De afweging moet zorgvuldig worden gemaakt, aan de hand van een aantal aanknopingspunten:

- welk doel de informatieverstrekking dient;
- of er een andere weg is om dat doel te bereiken;
- of het mogelijk is om degene die het betreft om toestemming te vragen om de informatie te verstrekken;
- of de belangen van het kind zwaarder wegen dan de belangen die gediend worden, indien de arts besluit te zwijgen, en
- indien hij besluit tot verstrekking van informatie, aan wie hij die verstrekt en welke informatie het betreft.[5]

De kern van artikel 1:240 BW is dat de persoon die beroepsmatig over informatie beschikt, een afweging moet maken tussen de belangen die door zijn/haar geheimhoudingsplicht op grond van zijn beroep worden beschermd en de noodzakelijkheid van de verstrekking van informatie ten behoeve van de uitoefening van de taken van de Raad. Die afweging moet een zorgverlener aan de hand van deze aanknopingspunten zelf maken. Uitgangspunt is dat de zorgverlener zijn geheimhoudingsplicht zo min mogelijk schendt en dat de zorgverlener, zo hij besluit dat wel te doen, degene die het betreft daarover informeert, tenzij het belang van het kind zich daartegen verzet.

De huisarts had volgens het RTG eerst moeten beoordelen welke voor haar beschikbare informatie noodzakelijk was voor de Raad om diens taken uit te kunnen oefenen. Volgens het RTG had de huisarts zich daarvoor een duidelijk en concreet beeld moeten vormen van zowel het doel, de strekking als de reikwijdte van de informatievraag. Een zorgverlener kan echter, zo zou ik menen, op voorhand niet weten welke informatie precies noodzakelijk is voor de Raad, nu hij daar buiten staat. Daarna moet volgens het RTG worden afgewogen of en zo ja, welke gegevens er worden verstrekt die vereist zijn om adequate taakuitoefening van de Raad mogelijk te maken. Artikel 1:240 BW bepaalt dat inlichtingen kunnen worden verstrekt als dit noodzakelijk *kan worden geacht* voor de uitoefening van de taken. Die afweging dient de zorgverlener dus te maken.

Naar het oordeel van het RTG kan niet worden volstaan met een algemene vraag om informatie over de minderjarige en/of de gezinssituatie. Dat van een algemene vraag sprake was, betwijfel ik, nu de verstrekte informatie door de huisarts werd gegeven naar aanleiding van de concrete (telefonische) vraag van de Raad welke zorgen er bestonden over de minderjarige en haar opvoedingssituatie. Daarnaast was al bekend dat het doel was om de hoofdverblijfplaats en de verdeling van zorg- en opvoedtaken vast te stellen.[6]

Wat de uitoefening van de taken van de Raad betreft: de Raad heeft behalve op het gebied van kindermishandeling, ook taken op het gebied van het omgangsrecht en het jeugdstrafrecht.[7] Dit volgt ook uit de KNMG-meldcode 'Kindermishandeling en huiselijk geweld'. In dit geval ging het om omgangsrecht (bepaling van de hoofdverblijfplaats en de zorg- en opvoedtaken) en heeft de huisarts aanleiding gezien om informatie over de moeder en haar gedrag met de Raad te delen, omdat zij meende hiermee informatie te verschaffen over de gezinsdynamiek en wat de diagnose borderline betekende voor de gezinssituatie. De moeder zou voorts wispelturig zijn, ook wat de hulpverlening aan haar dochter betreft, en haar gedrag zou stress en spanning bij haar dochter veroorzaken. Die informatie ziet mijns inziens wel degelijk op de minderjarige en haar thuissituatie en kan relevant zijn in het kader van het bepalen van de hoofdverblijfplaats en de verdeling van de opvoedtaken. Immers, als het gedrag van moeder stress veroorzaakt bij haar dochter en de moeder wisselvallig is wat betreft de hulpverlening aan haar dochter, zou dit informatie kunnen zijn die de Raad meeneemt in de afweging voor het bepalen van de hoofdverblijfplaats en de verdeling aan opvoedtaken.

In dit geval was echter sprake van ongefundeerde informatie ten aanzien van de diagnose borderline, nu de huisarts zich daarbij baseerde op haar eigen herinnering en niet geverifieerde veronderstellingen (reden waarom klachtonderdeel 2 deels gegrond was). Desondanks valt er in algemene zin ook iets voor te zeggen dat het schetsen van de context bij het gedrag van moeder en de uitwerking daarvan op de minderjarige, zoals het benoemen van eventuele diagnoses, wel relevant kan zijn voor de Raad. Een reële vraag is immers: heeft de Raad zonder die context ook voldoende informatie?

In de tuchtrechtjurisprudentie is mij overigens maar één uitspraak bekend waarin buiten een geval van (een vermoeden van) kindermishandeling werd geoordeeld dat een zorgverlener op grond van artikel 1:240 BW informatie mocht verstrekken aan de Raad. Dat was het geval in de zaak van het Centraal Tuchtcollege van 23 juni 2011.[8] Daarin ging het om een psychiater die op verzoek van de Raad een onderzoek had verricht naar de mogelijke suïcidaliteit van een minderjarige, om de uitvoerbaarheid van het plaatsen van deze minderjarige in een instelling in het kader van een ondertoezichtstelling te toetsen. De uitkomsten van het onderzoek had de psychiater zonder toestemming van de ouders met de Raad gedeeld. Het RTG Amsterdam oordeelde in eerste aanleg dat het onderzoek naar en de rapportage van de mogelijke suïcidaliteit onmiskenbaar tot de taken van de Raad hoorde. Voor het verstrekken van die informatie was in verband met artikel 1:240 BW geen toestemming van de ouders nodig. Het CTG liet de beoordeling op dit onderdeel in stand.[9]

Jammer genoeg worden de aanknopingspunten in het kader van de te maken afweging op grond van artikel 1:240 BW, door het RTG 's-Hertogenbosch niet specifiek langsgelopen, maar wordt volstaan met de conclusie dat de huisarts geen adequate zorgvuldigheidsafweging heeft

gemaakt. Een ander opvallend punt is dat het RTG 's-Hertogenbosch in de beoordeling ook heeft betrokken dat de huisarts geen noodzaak heeft gezien om Veilig Thuis eerder in te schakelen of andere stappen te ondernemen. Dat is opmerkelijk, omdat informatieverstrekking op grond van artikel 1:240 BW niet is beperkt tot vermoedens van huiselijk geweld of kindermishandeling.[10]

In dit geval heeft de huisarts de moeder ook niet op de hoogte gesteld van de informatie die zij voornemens was aan de Raad te verstrekken. In eerdere tuchtrechtspraken werden veelal waarschuwingen opgelegd vanwege het niet vooraf informeren van degene die het betrof.[11] Het niet informeren hierover was dus ook al afdoende geweest om een maatregel op te leggen aan de huisarts. De huisarts krijgt een berisping, nu een waarschuwing volgens het RTG niet volstaat. De huisarts heeft volgens het RTG een grove inbreuk gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van moeder. Hoewel de indruk bij het RTG bestond dat de huisarts goede bedoelingen had ten opzichte van de minderjarige, is zij zich niet voldoende bewust geweest van de reikwijdte van haar geheimhoudingsplicht jegens moeder en de afwegingen in het kader van het doorbreken van het beroepsgeheim. Ook omdat de huisarts blijft volhouden dat er sprake was van toestemming, is een berisping volgens het RTG passend.

3. Conclusie

De lering die uit deze uitspraak van het RTG 's-Hertogenbosch kan worden getrokken is dat zorgverleners bij informatieverstrekking aan de Raad nooit voorzichtig genoeg kunnen zijn. Is er een (algemeen) toestemmingsformulier ingevuld, dan dient hier niet lichtvaardig mee om te worden gegaan. Er moet altijd eerst worden nagegaan bij degene die de toestemming heeft verleend waarop diens toestemming ziet, welk doel de informatieverstrekking heeft en of diegene zich voldoende bewust is van de eventuele gevolgen bij informatieverstrekking. Uit deze uitspraak (en de KNMG-richtlijn) volgt ook dat het voorgaande in de machtiging moet worden vastgelegd als de toestemming schriftelijk is gegeven. Mijns inziens zou de Raad hierin een grotere rol moeten spelen door te concretiseren waarvoor informatie wordt ingewonnen, niet alleen richting (in dit geval) de moeder in het kader van het geven van toestemming, maar ook richting de zorgverlener. Een oplossing zou zijn om het informantenformulier hier op te specificeren.

Wat artikel 1:240 BW betreft, laat deze uitspraak (opnieuw) zien dat een verzoek van de Raad om informatie niet afdoende is om het beroepsgeheim te mogen doorbreken, maar de zorgverlener een adequate zorgvuldigheidsafweging moet maken, wil een zorgverlener op grond van artikel 1:240 BW informatie aan de Raad mogen verstrekken. De zorgverlener moet zich een duidelijk en concreet beeld vormen van zowel het doel, de strekking als de reikwijdte van de informatievraag en in dat verband moet de afweging worden gemaakt of de

beschikbare informatie noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de taken van de Raad.

In beide gevallen ligt er dus nog een taak voor de zorgverlener weggelegd wil het beroepsgeheim mogen worden doorbroken richting de Raad. Bij gebrek aan jurisprudentie waarin zorgverleners wel door de tuchtrechtelijke toets heen kwamen om buiten gevallen van (vermoedens van) kindermishandeling op grond van artikel 1:240 BW informatie te verstrekken aan de Raad, blijft voor mij de vraag bestaan wanneer er in dit kader voldoende grond bestaat tot doorbreking van het beroepsgeheim.

mr. S. Koelewijn

[1] In dit geval gaf de moeder als wettelijk vertegenwoordiger van een minderjarige de toestemming (art. 7:465 lid 1 BW).

[2] KNMG-richtlijn 'Omgaan met medische gegevens', KNMG 2021, p. 19 (de destijds geldende versie van de KNMG-richtlijn).

[3] RTG Den Haag 9 januari 2018, ECLI:NL:TGZRSGR:2018:12.

[4] RTG Den Haag 9 januari 2018, ECLI:NL:TGZRSGR:2018:12, r.o. 5.3.

[5] Zie onder meer: CTG Den Haag 6 juni 2019, ECLI:NL:TGZCTG:2019:155, r.o. 5.

[6] RTG 's-Hertogenbosch 8 februari 2024, ECLI:NL:TGZRSHE:2024:7, r.o. 3.5.

[7] KNMG-meldcode 'Kindermishandeling en huiselijk geweld', KNMG 2023, p. 52.

[8] CTG 23 juni 2011, ECLI:NL:TGZCTG:2011:YG1363.

[9] Overigens mag een zorgverlener op grond van art. 7:3.11 lid 4 Jeugdwet, welk artikel ziet op het zonder toestemming verstrekken van informatie aan een gecertificeerde instelling over een onder toezicht gestelde minderjarige, ook informatie over de *persoon van een ouder of voogd* verstrekken, als die informatie noodzakelijk kan worden geacht voor de uitvoering van de ondertoezichtstelling. Uit de Parlementaire Geschiedenis en de rechtspraak volgt dat onder inlichtingen die de persoon van een ouder of voogd betreffen, gedacht kan worden aan de psychische gesteldheid van een ouder. Zie: *Kamerstukken II*

2008/09, 32015, nr. 3, p. 41-42 en Rb. Den Haag 19 september 2016,
ECLI:NL:RBDHA:2016:11303, r.o. 9.3 en 4.8.

[10] M.R. Bruning, in: GS Personen- en familierecht, art. 1:240
BW, aant. 2.

[11] Zie bijvoorbeeld: RTG Eindhoven 6 april 2018,
ECLI:NL:TGZREIN:2018:34 en ECLI:NL:TGZRSGR:2010:YG0517.

RECHTSPRAAK

Tandarts laat zich onheus uit over een collega tandarts via social media en moedigt patiënten aan om klachten in te dienen. Berisping.

Berisping voor een tandarts wegens het aanmoedigen van patiënten om klachten in te dienen tegen een andere tandarts (klager) en voor plaatsen van negatieve berichten op social media.

Feiten

Klager is praktijkhoudende tandarts in de plaats B. Zijn echtgenote werkt als praktijkmanager en assistent in dezelfde praktijk. Ook verweerder is praktijkhouder in B. Hij voert deze praktijk samen met zijn echtgenote, tevens tandarts. De verhoudingen tussen partijen zijn al jaren ernstig verstoord. Er zijn diverse procedures gevoerd, zowel bij het tuchtcollege als bij het KNMT. Op social media zijn door verweerder verschillende negatieve reviews over de praktijk van klager geplaatst. Verder verwijst verweerder in verschillende vlogs op de website rumble.com naar een 'tandartsenpraktijk hier in de omgeving' waar patiënten volgens verweerder negatieve ervaringen zouden hebben. Ook op zijn LinkedIn-pagina heeft verweerder uitlatingen gedaan over een 'collega uit de omgeving' en verwijst hij naar een uitspraak van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle (RTG) waarin het handelen van klager centraal stond.

In de periode 2021/2022 heeft de praktijk van klager diverse brieven ontvangen met het verzoek om afgifte van het medisch dossier en het auditbestand van verschillende patiënten die naar de praktijk van verweerder zijn overgegaan.

Klacht

Klager verwijt verweerder:

a) oncollegiaal handelen door het faciliteren, ondersteunen en aanmoedigen van patiënten om klachten tegen klager in te dienen en het zoeken van publiciteit en het onterecht aan de

schandpaal nagelen van klager;

b) valsheid in geschrifte door het in naam van voormalig patiënten opstellen, ondertekenen en versturen van brieven aan de praktijk van klager, waarin wordt gevraagd om het verstrekken van medische gegevens/loggegevens van het elektronische dossier. In 2021 kwamen er tientallen brieven van patiënten van de praktijk van verweerder met dezelfde lay-out waarin patiënten vroegen naar loggegevens en auditbestanden;

c) het niet verstrekken van medische dossiers van naar klager overgestapte patiënten.

Oordeel

Het RTG benadrukt allereerst dat het medisch tuchtrecht niet bedoeld of geschikt is om een oordeel te vellen over ernstig verstoorde verhoudingen tussen zorgverleners onderling. Dit is alleen anders als door die verstoorde verhoudingen risico's ontstaan voor de kwaliteit van de patiëntenzorg.

Bij klachtonderdeel a) oordeelt het RTG dat het gestelde handelen klager rechtstreeks raakt in zijn belang. Dit belang heeft ook te maken met de individuele gezondheidszorg, omdat het van invloed kan zijn op het vertrouwen dat de patiënten in klager als zorgverlener hebben. Klager is dan ook ontvankelijk.

In de artikelen 14 en 15 van de 'Gedragsregels voor tandartsen' (Gedragsregels) zijn algemene normen vastgelegd voor de relatie ten opzichte van collega's. Aannemelijk is dat verweerder patiënten heeft aangemoedigd tuchtklachten in te dienen tegen klager. Dat verweerder in meerdere gevallen daadwerkelijk (een deel van) de advocaatkosten voor de door patiënten ingediende tuchtklachten heeft betaald, blijkt onder meer uit een post van verweerder op LinkedIn. In deze post schrijft verweerder dat hij een aantal patiënten heeft gefaciliteerd zodat ze bijstand konden krijgen van een advocaat. Dit is niet professioneel en in strijd met de Gedragsregels. Niet gebleken is dat klager zich schuldig heeft gemaakt aan grove nalatigheid ten opzichte van zijn patiënten en zelfs als dit wel het geval zou zijn, zou dit het handelen van verweerder niet rechtvaardigen.

Ten aanzien van de door verweerder geplaatste 'schijnreviews' en de door verweerder op sociale media gedane uitlatingen en de door hem geplaatste vlogs oordeelt het RTG dat voor een groot deel van de patiënten die van deze uitlatingen kennisneemt volstrekt duidelijk zal zijn dat klager de tandarts is waarover verweerder het heeft. Het aantal tandartspraktijken in B. is namelijk beperkt en de onmin tussen partijen is eerder in het plaatselijke nieuws geweest. Het op deze wijze in het openbaar kritiek uiten op klager is niet professioneel en in

strijd met de Gedragsregels. Het handelen van verweerder is niet binnen de professionele grenzen gebleven die gelden in de onderlinge verhouding met collega's. Klachtonderdeel a) is dan ook gegrond.

Ook bij klachtonderdeel b) wordt klager rechtstreeks in zijn belang geraakt. Het door klager gestelde handelen zou kunnen leiden tot een situatie waarin klager dossiers worden verstrekt zonder dat deze daadwerkelijk door de voormalige patiënten werden opgevraagd. Het vervalsen van handtekeningen van patiënten zou voorts een inbreuk betekenen op de vertrouwensrelatie en daarmee de zorg die een zorgverlener behoort te betrachten ten opzichte van zijn patiënt.

Vast staat dat op de praktijk van verweerder brieven zijn opgesteld waarin om verstrekking van patiëntendossiers en auditgegevens werd verzocht. De vraag is of aannemelijk is geworden dat deze brieven ook door praktijkmedewerkers werden ondertekend in plaats van door patiënten zelf en zonder dat deze patiënten dat wisten. Het RTG is van oordeel dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn om te oordelen dat de handtekeningen op de door klager ontvangen brieven zijn vervalst en dat dit door verweerder of in zijn opdracht is gedaan. Klachtonderdeel b) is daarom ongegrond.

Tot slot stelt het RTG vast dat ook bij klachtonderdeel c) klager rechtstreeks in zijn belang wordt geraakt en dat dit belang ook te maken heeft met de individuele gezondheidszorg. Niet uitgesloten is namelijk dat klager door het (gestelde) keer op keer niet verstrekken van de patiëntendossiers als opvolgend tandarts van de overgestapte patiënten wordt gehinderd in het leveren van goede tandheelkundige zorg.

Echter, niet kan worden vastgesteld of de patiënten daadwerkelijk een verzoek hebben gedaan om afgifte van het dossier en of dat dossier inderdaad door verweerder niet, niet tijdig of onvolledig is afgegeven. Het RTG kan dan ook niet concluderen dat de praktijk van verweerder stelselmatig dossiers niet (tijdig) of onvolledig verstrekt. Klachtonderdeel c) is ongegrond.

Het RTG concludeert dat alleen klachtonderdeel a) gegrond is. Verweerder heeft het vertrouwen van (voormalige) patiënten in het medisch handelen van klager beschadigd. Mede gezien de omstandigheid dat het niet bij een eenmalig handelen is gebleven maar om een herhaald handelen gaat, kan niet worden volstaan met een waarschuwing. Verweerder had zich op meerdere momenten kunnen en moeten realiseren dat zijn handelen niet paste binnen de professionele grenzen die gelden in de onderlinge verhouding met collega's. Verweerder is desondanks blijven doorgaan met zijn gedrag. Het RTG zal dan ook een berisping opleggen.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 23-02-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2024:26

Zaaknummer: Z2023/5348

Advocaten: L.H.E. Drenthe en mr. E.E. Hoogeterp

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG, 65, lid 1 Wet BIG en

RECHTSPRAAK

Huisarts schendt beroepsgeheim door Raad voor de Kinderbescherming te informeren.

Een huisarts deelt zonder toestemming van klaagster medische informatie over haar met de Raad voor de Kinderbescherming in het kader van een raadsonderzoek. De toestemming van klaagster zag echter slechts op het delen van informatie over haar dochter. Er is ook geen sprake van een zorgvuldige afweging in het kader van artikel 1:240 BW. De huisarts krijgt een berisping wegens schending van haar beroepsgeheim en het delen van ongefundeerde informatie.

Feiten

Verweerster is de huisarts van de minderjarige dochter van klaagster en voormalig huisarts van klaagster zelf. In een procedure over het vaststellen van de hoofdverblijfplaats van de dochter en de verdeling van de zorg- en opvoedtaken tussen de gescheiden ouders, heeft de rechtbank de Raad van de Kinderbescherming (RvdK) in 2022 verzocht hier onderzoek naar te doen en hierover te adviseren. Klaagster heeft de RvdK via een informantenformulier van 3 mei 2022 toestemming gegeven om de huisarts te benaderen voor informatie.

In het telefoongesprek van 10 mei 2023 met de RvdK heeft de huisarts naar aanleiding van de vraag welke zorgen er over de dochter en haar opvoedingsomgeving bestonden, onder meer aangegeven dat klaagster gediagnosticeerd is met borderline, dat haar gedrag passend is bij deze diagnose en dat zij zich zorgen maakt over wat het gedrag van klaagster betekent voor het welzijn van de dochter. Haar gedrag veroorzaakt namelijk spanning bij de dochter en klaagster kan wisselvallig zijn in hetgeen zij wil, bijvoorbeeld wat hulpverlening aan de dochter betreft.

In het kader van hoor en wederhoor, heeft de RvdK met klaagster over de gegeven informatie van de huisarts gesproken. De informatie over borderline is foutief volgens klaagster. De huisarts is bovendien niet meer haar huisarts en zij is in de afgelopen elf jaar tweemaal bij de huisarts geweest voor haarzelf in verband met andere klachten. Klaagster staat op een

wachttijst voor een beoordeling van een onafhankelijke psycholoog om zo uit te kunnen sluiten dat zij borderline heeft.

De RvdK heeft in het raadsrapport opgenomen dat er verschillende signalen naar voren zijn gekomen over een eventuele diagnose bij klaagster, maar dat het de RvdK onvoldoende duidelijk is geworden in hoeverre hier daadwerkelijk sprake van is. Deze diagnose is niet een-op-een meegenomen in de onderbouwing en formulering van een advies. De rechtbank heeft in de beschikking van 14 september 2022 de hoofdverblijfplaats van de dochter bij vader bepaald, in lijn met het advies van de RvdK.

Klacht

Klaagster verwijt de huisarts dat zij:

1. haar beroepsgeheim heeft geschonden;
2. onjuiste en ongefundeerde informatie heeft afgegeven aan de RvdK terwijl zij niet meer de behandelend huisarts was van klaagster;
3. heeft nagelaten klaagster op de hoogte te brengen van het informatieverzoek en/of de informatieverzaffing aan de RvdK;
4. verantwoordelijk is voor de door de RvdK getrokken conclusies.

Tijdens de zitting heeft klaagster klachtonderdeel 4 ingetrokken, omdat dit geen klachtonderdeel betreft, maar een conclusie. De huisarts heeft het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) verzocht de klacht ongegrond te verklaren, omdat zij gelet op de gegeven toestemming door klaagster, haar beroepsgeheim mocht schenden. Daarnaast geldt het beroepsgeheim volgens haar niet bij het verstrekken van informatie in het kader van een onderzoek door de RvdK (art. 1:240 BW).

Oordeel

Klachtonderdeel 1 en 3 behandelt het RTG gezamenlijk. Ten aanzien daarvan oordeelt het RTG dat het uitgangspunt is dat iedereen die in de gezondheidszorg werkt, een beroepsgeheim heeft.

In een aantal situaties mag het beroepsgeheim worden doorbroken, waaronder de situatie dat sprake is van toestemming. Doorbreking van het beroepsgeheim blijft altijd de eigen verantwoordelijkheid van de arts. Van belang is dat deze beslissing zorgvuldig tot stand komt.

Het RTG betreft daarbij de KNMG-richtlijn 'Omgaan met medische gegevens'. De toestemming van de patiënt moet een vrije keuze zijn en de patiënt moet de gevolgen ervan kunnen overzien. De patiënt moet vooraf zijn ingelicht over het doel, de inhoud en de mogelijke gevolgen van de informatieverstrekking en de arts moet zich ervan vergewissen dat de patiënt hiervan op de hoogte is. Als er schriftelijke toestemming wordt gegeven moet uit de machtiging blijken welke informatie mag worden verstrekt, aan wie de informatie mag worden verstrekt en voor welk doel.

Het RTG oordeelt dat van toestemming van klaagster geen sprake was. Zij heeft als wettelijk vertegenwoordiger van de dochter een formulier ondertekend waarmee zij de RvdK toestemming gaf informatie bij de huisarts van haar dochter in te winnen ter bepaling van de hoofdverblijfplaats en de verdeling van de zorg- en opvoedtaken. Hiermee gaf klaagster toestemming aan de huisarts haar beroepsgeheim ten aanzien van de dochter te doorbreken en gegevens over haar te delen met de RvdK. Gelet op de tekst van het informantienformulier mocht de huisarts er niet van uitgaan dat zij daarmee ook was ontslagen uit de verplichting tot geheimhouding ten opzichte van klaagster zelf. Klaagster had immers geen formulier of machtiging ondertekend waarbij zij de huisarts toestemming gaf voor informatieverstrekking over haarzelf en/of haar eigen (oude) patiëntgegevens. Klaagster mocht ervan uitgaan dat er slechts informatie zou worden gegeven over de thuissituatie, de gezondheid, het gedrag of de schoolprestaties van haar dochter. De huisarts heeft zich er volgens het RTG op geen enkele manier van vergewist of klaagster ook bedoeld had toestemming te geven voor het verstrekken van informatie over haarzelf en of zij op de hoogte was van het doel en de inhoud van de informatie die de huisarts aan de RvdK wilde verstrekken, laat staan van de mogelijke gevolgen daarvan.

Wat betreft artikel 1:240 BW oordeelt het RTG dat dit artikel een zorgverlener de mogelijkheid biedt om ook buiten het geval van een vermoeden van kindermishandeling, met doorbreking van het beroepsgeheim en zonder instemming van degene die het betreft, inlichtingen te verstrekken aan de RvdK, als dat noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van diens taken. Dit is wederom een eigen verantwoordelijkheid van de arts en ook deze beslissing moet zorgvuldig worden genomen, aan de hand van de volgende aanknopingspunten:

1. welk doel de informatieverstrekking dient;
2. of er een andere weg is om dat doel te bereiken;
3. of het mogelijk is om degene die het betreft om toestemming te vragen om de informatie te verstrekken;

4. of de belangen van het kind zwaarder wegen dan de belangen die gediend worden, indien de arts besluit te zwijgen; en

5. indien de arts besluit tot verstrekking van informatie, aan wie hij die verstrekt en welke informatie het betreft.

De zorgverlener moet volgens het RTG eerst beoordelen welke (aanvullende) informatie waarover hij/zij beschikt voor de RvdK noodzakelijk is om zijn taken te kunnen uitoefenen. Daarna moet worden afgewogen óf hij/zij zal overgaan tot het doorbreken van het beroepsgeheim en zo ja, welke gegevens (ten hoogste) vereist zijn om adequate taakuitoefening van de RvdK mogelijk te maken. Hiervoor is noodzakelijk dat de zorgverlener zich een duidelijk en concreet beeld vormt van het doel, de strekking en de reikwijdte van de informatievraag van de RvdK. Een algemene vraag om informatie over het kind en/of de gezinssituatie volstaat niet. Als het verzoek om informatie door de RvdK aan de zorgverlener onvoldoende inzicht biedt om de zorgvuldigheidsafweging te maken, dient deze uit eigen beweging om concretisering en verduidelijking te vragen.

Niet gesteld en gebleken is dat de huisarts voorafgaand aan het telefoongesprek met de RvdK beschikte over een duidelijk beeld van het doel en de strekking van het informatieverzoek en de te beantwoorden vragen. Het was daardoor volgens het RTG in dit geval niet mogelijk voor de huisarts om een adequate zorgvuldigheidsafweging te maken. Meegewogen wordt dat de huisarts tot aan het informatieverzoek van de RvdK, met het oog op de situatie van de dochter geen noodzaak heeft gezien Veilig Thuis in te schakelen of andere stappen te ondernemen. Zij heeft het telefonisch contact met de RvdK aangegrepen om te kunnen ventileren wat er volgens haar speelde.

Ook heeft de huisarts klaagster niet op de hoogte gesteld van de informatie die zij voornemens was aan de RvdK te verstrekken. Kortom: er is sprake van schending van het beroepsgeheim. Klachtonderdelen 1 en 3 zijn gegrond. Door het doelbewust verstrekken van medische gegevens van klaagster heeft de huisarts volgens het RTG een grove inbreuk gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van klaagster.

Wat betreft klachtonderdeel 2 oordeelt het RTG dat de huisarts niet beschikte over het patiëntendossier van klaagster, omdat zij sinds 2017 niet meer haar huisarts was. Er is (oude) medische informatie over klaagster aan de RvdK verstrekt, die is gebaseerd op patiëntgegevens uit het verleden en op haar indrukken van klaagster tijdens enkele telefoongesprekken met haar. De huisarts baseerde zich dus uitsluitend op haar herinnering en eigen, ongeverifieerde, veronderstellingen. Om die reden alleen al kan er geen sprake zijn

van gefundeerde informatie, concludeert het RTG. In die zin is dit klachtonderdeel gegrond. Echter kan niet worden vastgesteld of de diagnose (ten tijde van de informatieverstrekking) ook onjuist was, reden waarom dit onderdeel van de klacht ongegrond is.

Het RTG acht een berisping passend. Het RTG heeft de indruk gekregen dat de huisarts goede bedoelingen had ten opzichte van de dochter, maar de huisarts is zich niet voldoende bewust geweest van de reikwijdte van haar geheimhoudingsplicht jegens klaagster en de vereiste afwegingen en stappen voor doorbreking daarvan. Ook omdat de huisarts blijft volhouden dat zij vanwege het informantenformulier toestemming van klaagster had om haar beroepsgeheim te doorbreken, is een berisping op zijn plaats.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 08-02-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZRSHE:2024:7

Zaaknummer: H2023/5281

Advocaten: M.J.W. van Rooij en P.P.J.M. Verhaag

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG, 7:457 BW en 1:240 BW

RECHTSPRAAK

Voorzieningenrechter onvoldoende voorgelicht, verzoek inbreng nadere stukken.

Kort geding tussenvonniss. De Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd brengt vier toezichtsrapporten uit over een internist. Volgens de internist handelt de Inspectie om verschillende redenen onrechtmatig. De internist vordert intrekking van de rapporten en doorhaling van de aantekening in het Wkkgz-register. De voorzieningenrechter acht zich onvoldoende voorgelicht door partijen en verzoekt partijen diverse nadere stukken in te brengen.

Feiten

Naar aanleiding van diverse meldingen verricht de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (hierna: IGJ) onderzoek naar het handelen van een internist. Dat leidt tot vier toezichtsrapporten. In dit kort geding vordert de internist intrekking van de toezichtsrapporten en doorhaling van de aantekening in het register als bedoeld in artikel 8.28 Uitvoeringsbesluit Wkkgz jo. artikel 25 Wkkgz.

Volgens de internist handelt de IGJ om verschillende redenen onrechtmatig: (i) omdat een wettelijke grondslag voor het maken van de rapporten ontbreekt, (ii) door de wijze van onderzoek, (iii) door de inhoud van de rapporten, (iv) door het uitbrengen van rapporten waaraan ernstige bezwaren kleven, en (v) door aantekening te maken in voornoemd register op grond van gebrekkige toezichtsrapporten.

Oordeel

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter hebben partijen in de processtukken en ter zitting onvoldoende inzicht verschaft in wat er is voorafgegaan aan de vier afzonderlijke toezichtsrapporten. De voorzieningenrechter acht zich daardoor nog onvoldoende voorgelicht en verzoekt partijen om de volgende stukken:

- een compleet chronologisch overzicht van de op de desbetreffende kwestie betrekking hebbende melding (in elk geval: wie heeft gemeld, over welke kwestie en hoe heeft de IGJ de melding geormerkt?);
- alle tussen partijen gevoerde gesprekken en gewisselde stukken die betrekking hebben op het onderzoek in het specifieke dossier, met een beknopte vermelding van de inhoud ervan, een en ander zo veel mogelijk onder overlegging van die stukken;
- een compleet overzicht van de bronnen waarop de IGJ zich in het rapport baseert, zo veel mogelijk onder overlegging van die bronnen (zoals gespreksverslagen en externe rapporten);
- de schriftelijke verklaringen die de (advocaat van de) internist aan de IGJ heeft gestuurd.

Na ontvangst van de stukken zal de voorzieningenrechter de mondelinge behandeling voortzetten.

Partijen worden uitdrukkelijk niet in de gelegenheid gesteld zich nader schriftelijk uit te laten over het geschil. Alleen nieuwe informatie over de tuchtklachtprocedure zal in behandeling worden genomen, aldus de voorzieningenrechter, nu die procedure grote overlap kent met deze procedure.

Iedere verdere beslissing houdt de voorzieningenrechter aan.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:3366

Zaaknummer: C/09/661539 / KG ZA 24-124

Rechters: T.F. Hesselink

Advocaten: D. Zwartjens en I. de Groot

Wetsartikelen: 25 Wkkgz

RECHTSPRAAK

Gebrek aan samenwerking door houding van de vader.

Door de weigerachtige houding van de vader hebben er nauwelijks gesprekken plaatsgevonden. Niet is gebleken dat er sprake is van onzorgvuldig rapporteren of onzorgvuldig handelen door het niet nasturen van een melding bij Veilig Thuis aan de rechtbank.

Feiten

De ouders zijn gescheiden en hebben gezamenlijk één minderjarige zoon over wie zij gezamenlijk het gezag uitoefenen.

De kinderrechter heeft de zoon op 23 juli 2020 voor de duur van twaalf maanden onder toezicht gesteld. De ondertoezichtstelling (OTS) is nadien steeds verlengd.

De jeugdprofessional is sinds eind maart belast met de uitvoering van de OTS. De jeugdprofessional en de vader zijn nauwelijks met elkaar in gesprek geweest gedurende de periode waarin de jeugdprofessional bij de OTS betrokken was. Dit heeft geleid tot twee schriftelijke aanwijzingen en twee verzoeken van de jeugdprofessional aan de rechtbank tot het voortijdig beëindigen van de ondertoezichtstelling.

Oordeel

Het College is van oordeel dat niet is gebleken dat de jeugdprofessional onzorgvuldig heeft gerapporteerd. Ten aanzien van de risicofactor die betrekking heeft op de financiële situatie van de vader heeft de jeugdprofessional, onderbouwd met stukken, uiteengezet dat zij op basis van de eigen verklaringen van de vader tot haar antwoord in de Actuarieel Risicotaxatie Instrument voor Jeugdbescherming (ARIJ) is gekomen. Ten aanzien van de andere twee door de vader genoemde risicofactoren beschikte de jeugdprofessional over onvoldoende informatie om een risico-inschatting te maken. Ondanks meerdere pogingen van de jeugdprofessional is het niet gelukt om hierover met de vader in gesprek te gaan. Het College heeft de indruk gekregen dat de vader het gesprek met de jeugdprofessional heeft afgehouden.

Ten aanzien van het verwijt van de vader dat de jeugdprofessional heeft nagelaten een reactie van de vader te vragen op het gezinsplan van 24 mei 2022 en het gezinsplan zodoende zonder reactie naar de rechter heeft gestuurd, oordeelt het College dat ook dit klachtonderdeel ongegrond is. Op grond van artikel 18 van de Beroepscode dient de jeugdprofessional in beginsel aan de ouder(s) de mogelijkheid aan te bieden om gegevens in het dossier aan te vullen of te corrigeren. Wanneer er verschillen van mening bestaan over de juistheid van informatie, neemt de professional de verschillende zienswijzen – met vermelding van de bron – in het dossier op. In artikel 17, lid 4, onder g, van het Privacyreglement van de GI, is bepaald dat de GI zonder toestemming gegevens mag delen met de rechtbank ten behoeve van een rechterlijke procedure. De vader is gevraagd om een reactie op het gezinsplan en uit de toelichting van de jeugdprofessional begrijpt het College dat er in de tussenliggende periode geen ontwikkelingen waren, aangezien er niet aan doelen werd gewerkt vanwege het gebrek aan samenwerking met de vader.

Ten aanzien van het verwijt van de vader dat de jeugdprofessional onzorgvuldig heeft gehandeld door een niet in het gezinsplan opgenomen melding van Veilig Thuis niet na te sturen naar de rechter, terwijl de zitting nog niet had plaatsgevonden, is het College van oordeel dat ook dit klachtonderdeel ongegrond is. De jeugdprofessional heeft binnen de grenzen van beleid en regelgeving de ruimte om professionele afwegingen te maken. Zij was op grond van de professionele standaard en in de gegeven omstandigheden niet gehouden om de Veilig Thuis-melding na te sturen aan de

rechtbank en kon ertoe beslissen om dit niet te doen. Wel heeft zij de melding van Veilig Thuis nadien opgenomen in het gezinsplan.

Alle klachtonderdelen worden ongegrond verklaard.

mr. E. Lam

Instantie: College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd

Datum uitspraak: 03-01-2024

Zaaknummer: 22.482Ta

RECHTSPRAAK

De jeugdprofessional mag vertrouwen op de deskundigheid van een ketenpartner.

De jeugdprofessional hoefde de verkregen informatie van Veilig Thuis niet op waarheid te toetsen, nu hij op de deskundigheid van een ketenpartner mag vertrouwen.

Belangen van de vader zijn niet geschaad door de langere reactietermijn van de moeder.

Feiten

De ouders zijn gescheiden en zij hebben gezamenlijk gezag over de kinderen.

Van 27 december 2021 tot begin 2022 is de jeugdprofessional samen met zijn collega als raadsonderzoeker betrokken geweest bij het gezin.

De vader verwijt de jeugdprofessional dat de moeder langer de tijd heeft gekregen om te reageren op een gespreksverslag. Daarnaast zou de jeugdprofessional de vader in zijn rechten hebben beknot en zaken in het verslag hebben gebagatelliseerd. Tot slot verwijt de vader de jeugdprofessional dat deze onzorgvuldig is geweest en antwoorden heeft verstrekt die leugens en minachting bevatten.

Oordeel

Het College overweegt dat de vader zeven dagen de tijd heeft gekregen om zijn reactie te geven op het gespreksverslag en dat de moeder geen deadline is gegeven voor haar reactie. Hoewel het daarmee feitelijk juist is dat de moeder meer tijd

kreeg dan de vader om te reageren op het verslag van een gesprek dat met haar was gevoerd, is dat op zichzelf onvoldoende om te concluderen dat de jeugdprofessional tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. De vader heeft binnen de hem gegeven termijn uitvoerig gereageerd op het gespreksverslag, zodat niet is gebleken dat zijn belangen zijn geschaad.

De vader verwijt de jeugdprofessional verder geen objectief en zelfstandig onderzoek te hebben gedaan, omdat hij de informatie van Veilig Thuis heeft gebruikt in de raadsrapportage en deze informatie valsheid in geschrifte zou bevatten. Het College overweegt dat de jeugdprofessional als startinformatie voor het raadsonderzoek gebruik heeft gemaakt van informatie van Veilig Thuis. Deze informatie hoefde de jeugdprofessional niet op waarheid te toetsen, nu hij op de deskundigheid van een ketenpartner mag vertrouwen. De jeugdprofessional en zijn collega hebben vervolgens op basis van hun eigen onderzoek bepaald of een kinderschermingsmaatregel noodzakelijk was. Door de vader is onvoldoende duidelijk gemaakt welke informatie van Veilig Thuis de ernstige beschuldiging van 'valsheid in geschrifte' rechtvaardigt.

Het College komt tot het oordeel dat de jeugdprofessional geen tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt.

mr. E. Lam

Instantie: College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd

Datum uitspraak: 15-01-2024

Zaaknummer: 22.503 Tb